

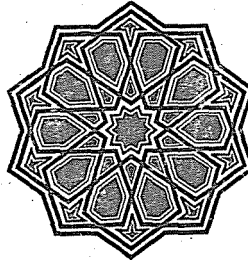
D.001

ANKARA ÜNİVERSİTESİ

İLÂHIYAT FAKÜLTESİ
DERGİSİ

PROF. DR.
NECATİ ÖNER
ARMAĞANI

CİLT : XL

TARİHİN DAYANILMAZ AĞIRLIĞI

*Prof. Dr. Teoman DURALI**

1. Değerler

İnsan, hem canlı hem de kültür varlığı olarak geçmişin ürünüdür. Âvâmî siyâsî bir söze başvurursak, insan, hem doğal, hem toplumsal kalıtımı bakımından 'gerici'dir. Doğal kalıtımı cihetiyle anne-babası yoluyla en eski canlılara, çekirdeksiz hücrelere; başta dil gelmek üzere, kültür-toplum mirâsı vechesiyle ise, yaşadığı günden çok öncelere geri gider. Ne var ki, aynı zamanda 'ilerici'dir de. Zirâ her anne-babanın çocuğu, ebeveynine birtakım iç -genetik- ile dış -tip- özellikleri bakımından benzemekle birlikte farklıdır. Bu, kültür-toplum düzleminde de böyledir. Nesiller, birbirlerine bazı değerleri aktarırlar: Gelenekler. Ancak, her nesil, kendi değerler hazinesinde -: Görenekler- irili ufaklı değişiklikler yaparak birtakım kültür unsurlarını sonrakisine devreder. Sözüünü ettiğimiz değerler, insanın elinin altında ve çevresinde bulduğu fizik, coğrafya, topoğrafya, iklim ile hava şartları ve hayvan ile bitki varlıkları çerçevesinde ve taş ile toprak cinsinden hammaddelerden yararlanılarak üretilirler. Görüldüğü gibi, insan kendi günlük âcil yahut müstakbel ihtiyâçlarını karşılayacak şekilde hammaddelerin, yânî malzemelerin -dallardan, yapraklar ile samandan örülü kulübeden tutunuz da fezâ taşıtına dek uzanan bir yelpâze cinsinden- mamûle dönüştürülmesiyle değerler oluşturulur. Hammaddeden mamûlün üretilmesi, bir fikir şablonu çerçevesinde gerçekleşir. Fikirler, inançlar tarlasından biter. Anlaşılacağı üzere, söz konusu olan zihnin yahut dimâğın, elle iş ve güç birliğidir. Zaman-mekân hatlarında yer alan fizik-kimya kuvvetlerinin doğrudan etkisi ile güdümünde yürümeyen dimağ-zihin işlemleri manevî dediğimiz âlemdir. İşlenen ise maddî dünyadır. İnsanın manevîyâtı ile içerisinde yaşadığı maddî dünya arasında dialektik bir ilişki yürürlükte -işte bu görüş, gerek İlkçağ Çin bilgeliliğinin Taosunda gördüğümüz Yin-Yang karşıtlığında gerekse Eskiçağ Egeli bilge Herakleitos'un mensur parçası "Savaş"ta ifâdesini buluyor.

* İstanbul Üniversitesi Felsefe Profesörü.

Maddî dünya ile manevî âlem, sav ile karşısav durumundadırlar. Bu 'savlaşma'nın 'evlâd'ı, başka bir deyişle, *sentezi*, 'değer'lerdir.

2. İnançlar

İnsanları birarada yaşatacak kudret ile kâbiliyetteki *değerler*, *inanç*-tırlar. Bunların pek küçük bir bölümü, öteki inançların, dolayısıyla da değerlerin 'anne'sidir. Onların kendileri, özge inançlardan neşet etmemekle birlikte, 'inanç doğurur'lar. Bu 'kaynak inanç'lardan doğmuş olanlar, özellikle maddî zemin ve zaman ile mekân boyutlarında geçer oldukları görülür. Mezkûr 'inanç'lar -en azından, gündelik yaşama düzleminde-'bilgi' durumuna gelir. Geçerli olup olmadığı soru konusu kılınmayan, ve yukarıda belirtildiği üzere, kendisi esas olup müteâkib inançları doğuran, üstün ve tereddüte mahal bırakmayan yaptırım gücü bulunan 'inanc'a 'imân' diyoruz.

3. Kültür

Bir yahut birkaç merkez inanç (*imân*) etrâfında yahut altında tutarlıca derleştigini tasavvur edebileceğimiz bir belirli inançlar bütünlüğü, belli bir *Kültürü* oluşturur. Bahse konu merkez inanç/ların dayandığı en temel inanç yahut belirli az sayıdaki inançlardan türemiş başka bir inançlar kümesi, akrabası olan yahut olanlarla birlikte oluşturduğu daha üst ve kapsayıcı kültür topluluğu seviyesine *medeniyet* adını veriyoruz.

İşte, insan olarak hayatımızı biçimlendiren -aile, oba, oymak, boydan millete dek uzanan- kültür katları, değer öbekleri demek olan inanç ilmikleriyle örülür. Bahis konusu inançların içerisine doğuyoruz. Başka bir söyleyişle, dirimsel (*İng* biotic) yapımız ile fizik çevremiz gibi, toplum-kültür ortamını da hazır buluyoruz. Bir şeyi hazır bulmak, onun, 'ben' olmadan önce varolduğunu gösterir. Yaşanan ândan önce varolmuş her şey 'geçmiş'tedir. Toplum-kültür varlığını ifâde eden gelenek-görenek-âdet çeşidinden geçmiş değerler öbekleri 'geçmiş'ten 'şimdi'ye akıp varırlar. '*Inançlaşmış*' bazı 'değer'lerden kalkarak bedence ve ruhca kendi 'ben'imi ve kültür-toplum ortamım ile fizik çevremi 'değerlendiririm'.

4. Bireylilik

Dirimsel faaliyetleri (*İng* biotic functions) kesintiye uğratmaksızın canlının irdelenmesinde ulaşabileceğimiz en alt, en temel varlık seviyesi '*bireylilik*'tir. Hücreden başlayarak beşere dek her canlı bireyi kendisine vucut veren 'altbirey'lerin bütünlüğüdür (*Fr* intégation). Meselâ, hücrenin çekirdeği, mitokondrisi, golgi cihâzi gibi yapılar, onda yer alan 'altbirey'lerdir. Filvakî kendisini oluşturan 'altbirey'lerden hareketle belirli bir hücrenin bütününe daha seçikce anlayıp açıklayabiliriz. Ancak incelediğimiz hücreyi 'altbirey'lerine, başka bir deyişle, organcıklarına ayırdığıımızda, onun canlı bütünlüğünü yitiririz. Böyle bir durumda o, *öldür*. Demekki, *bilim* işlemlerinde, yaşayan varolanı 'altbirey'lerine ayırdığımızda, canlı bütünlüğünü bozup ortadan kaldırıyoruz. Bu

durum yine bir dirimli (**İng** biotic) varolan olarak beşer için de geçerlidir. O da öyleyse 'birey'dir. Her canlı birey, evrim basamaklanmasındaki (**İtal** scala) yapıca ve işleyişce (**ing** mechanism) karmaşıklık derecesi uyarınca, 'bireyliliğ'inin farkına değişik raddelerde varır. Bir ağaç, ışığın kuvvetine, marûz kaldığı basınca göre gelişip serpilir yahut tersine kurur. Bu 'bireyliliğ'in farkına varmanın bir derecesidir. Balık, ondan daha seçikçe farkındadır. Çünkü, dış etkenler, onun bünyesinde haz yahut acı duyularının ortaya çıkmasına yol açar. Bu durum, artık köpekte, kedide, deve, devede, atta yahut maymunda iyice belirginleşir. Ne var ki, hiçbiri duyu boşandırıcı bir etkene marûz kalmadıkça, durduk yerde, acıyı yahut hazzı duyumlayamaz. Hele, acı, haz ve daha başka duyular üstüne düşünemez. Zirâ kavramlaştırma istidâdına mâlik değildirler.

5. İnsan-olma

Bahis konusu kuvveyi hâiz beşer, bunu içerisine doğduğu toplumda fiile dönüştürdüğünde, 'insan' olur. 'İnsan'ın 'bireyliliğ'iye, başka hiçbir canlıda rastgelmediğimiz, 'ben' biçiminde tezâhür eder. Şu hâlde, 'ben' artık bir dirim birimi değildir. O, anlamgücünün verisidir. Böylelikle maddî değil, manevîdir. Bedenini, bünyesini duyumlayan *beşer*'den kendisini anlayarak başkalarından ayırdedebilen *insana* geçiyoruz. Kendisini ilkin duyumlayarak, hissederek, bilâhare anlayarak başkalarından ayırdedebilen insanın temel varlık birimi 'ben'dir. Zaman içerisinde oluşan duyma, anlama ile başkalarından ayırdetme kâbiliyeti ile birikimi, o belirli 'ben'in *tarihidir*.

6. İrâde

Öyleyse 'ben', *tarih* verisi bir varolandır. *Tarihi* kesintiye uğrar, *tarihliliğini* unutursa, o insanın 'benliğ'i sarsılır, giderek, çöker. Beşeri meydana getiren, bütün canlılarda olduğu üzere, evrim-genetik verisi *kalıtımdır*. O da, şu durumda, uzak geçmişten yakına -soyoluş (filogenesis)-, yakın geçmişten şimdiki zamana -bireyoluş (ontogenesis)- akıp gelen süreç ile onun berâberinde getirdiği birikimdir. Görüldüğü gibi, evrimsel-genetik süreçler tarihî olanları andırır. Şu var ki, insanın olmadığı yerde *tarihten* bahsolunamaz. Zirâ, bulunulan ândan önce uzak ile yakın zaman dilimlerinde olup bitmiş süreçlerin incelendiği alan *evrim, genetik*dir. Bahse konu evrimsel-genetik süreçler, yer aldıkları yahut taşıdıkları canlıların 'bireysel katkı'ları olmaksızın olagelirler. Bir tek -artık *beşer* değil- *insan*, 'öz katkı'larıyla, müdâhaleleriyle kendi 'insan oluş'unu inşâ eder. Menşece zihnî olan bu 'insan-olma' isteğine *irâde* diyoruz. Şu durumda beşerin evrimsel-genetik kalıtımı gayrı irâdî olmasına karşılık, insanın kendisini inşâ etmesinin sâiki irâdîdir. Kendisini kendi isteği, yânî irâdesi doğrultusunda inşâ eden insan *bilinç* sâhibidir. Bilinçlenen insan da, *kişileşir*.

İrâde-sâhibi olmak, özden HÜR olmağı şart koşar. Bilkuvve hür olan insanın, *hürlüğü*nü fiile geçirmesi, fiilinde tezâhür ettirmesi, *irâdedir*. Bu kendisini ilkin *düşünme ediminde*, bilâhare *eylemde* gösterir. *Eylem* de zâten, insana mahsus *hareketlerin*, onun düşünmelerinin semeresi olan düşünceler tarafından biçimlenip yönlendirilmeleridir.

Düşünceler, en basit olanları dahî, ömrün ilerleyen evrelerinde belirirler. Öncelikle tasavvur, zamanla da kavram birikimine kaçınılmazcasına ihtiyâç gösterirler de ondan. Yaşadıklarımızdan bizde kalan ‘iz’ler, temelde, duyu verilerinden neşet etmiş duyular ile bunlardan doğan duygulardır. Dışımızdaki şeylere veya olaylara doğrudan yahut dolaylı ilişkin olarak zihnimizdeki ‘resim’lerin ‘kaba hat’larını, duyu verilerinden neşet etmiş izlenimler ile bunların daha bir seçikleşerek genelleşmesi demek olan duyular oluşturur.

7. Hâfıza

Şeyler ile olayların zihnimize yansıyan sözümona ‘resim’lerine de, nitekim, *tasavvur* diyoruz. Bunların zaman içerisindeki düzenli ve birbirleriyle bağlantılı birikimiye *hâfızadır*.

Olup bitmiş olanların belli bir sonra zihinde canlandırılması, *hatırlama*dır. İşte, üstüne *düşünerek katlandığımız -tefekkiir, efkârlanma* (réflexion)- *tasavvurlar*, ‘resim’li olma özelliklerini yitirerek git gide *kavram* da dediğimiz zihin birimlerinden *düşüncelere* dönüşürler.

Hatırlayarak düşünmelerimiz, hep geçmişte başımızdan geçenler üstünedir. Olup bitenlerin bizdeki ‘iz’leri üstüne düşünerek -hatırlamalar, hatıralar- kendi ‘ben’imiz ile ‘çevre’imiz hakkında düşünceler geliştiririz. Kendi ‘ben’imizi aydınlatan, kendimize açan düşünceler, *bilincimizi* oluştururken; ‘çevre’imize ilişkin olanlar, *bilgilerimizi* meydana getirirler.

Nihâyet, duyma-düşünme-hatırlama işleyişlerimiz ile işlemlerimizin tümü, *inanç* varlığımızın zeminini teşkil ederler. Söz konusu varlığımız, geçmişte temellenip henüz yaşanmamış zaman dilimi demek olan *geleceğe* hamle yapar. İmdi, geçmişteki yaşadıklarıyla yoğrulup ‘pişen’ kişilikli insan bireyi’, yaşanacakların nasıl olabileceklerini hep tasarlamakla meşguldür. İşte, *hâfızasından* sudûr eden onun bu bâriz vafına ‘tarihî varlık sahası’ diyoruz. İnsan, hem birey hem de toplum olarak tarihî varlıktır.

‘Kişilikli insan’ın kendi ‘ben’ini belirleyen eşsiz özelliklerine *kimlik* diyoruz. Bireyler için olduğunca, belli bireylerin zaman ile mekânca biradallığından doğan toplum bağlamında da kimlik söz konusudur. Sonuçta, ‘kişilikli insan bireyi’ vafına uygun toplum da, varlıkca daha üst sevi-

yede bir 'kimlikli birey'dir. Nasıl tek bireyin kendi 'benliğ'ini bilmesi *kişisel bilinciyse*, toplumun öz 'benliğ'ini tanınması da onun *toplumsal bilincini* ortaya koyar. Birinde olduğu üzere, ötekisinde de *bilincin* esası, *hâfızadır*. Toplum hâfızasından kaynaklanan hatıralardan yaşayakalanlar, gelenekleşirler. Gelenekleşebilmiş maşerî (kolektif) hatıralar ise, kendilerini, yaşayan toplumda örf, âdet ile görenek biçiminde duyurur, izhâr ederler. Örf, âdet, gelenek ile göreneklerin heyetimecmmununaysa, o toplumun kültürü adını veriyoruz. İmdi, nasıl, kültürsüz toplum olamazsa, aynı şekilde tarihsiz kültürden de bahsedilemez. Tarih, toplumun benliğine ilişkin bilinci, dolayısıyla, kimliğidir. Geçmişini topyekûn unutmuş insan, hâfızasını yitirmiştir. René *Descartes*'in 'düşünüyorum, öyleyse, varım' düsturu uyarınca, hâfızası silinmiş olan, varlığına -yânî 'benliği'ine- ilişkin bilincini de kaybeder, sonuçta, insanlığından olur. Böyle birine artık insan diyemeyiz. O, salt dirim seviyesine -yânî beşerliğe- rucu etmiş sayılmalıdır; buna ise, 'bitkisel hayat' denir. Aynı şekilde, geçmişini düşünemeyen, demekki, tarihsiz kalan toplum, ortadan kalkmağa hükümlüdür. Dünü olmayan toplumun yarını da olamaz. O, tıpkı hâfızasını kaybetmiş kişi gibi, değerlendirme yapamayıp anlamlandırmada bulunamaz.

Anlamlandırma ile değerlendirme, birbirlerini tamamlayan iki ayrı zihin etkinliğidir. Anlamlandırma, yapma ile inşâ etkinliklerinin asıl sâikidir. Değerlendirmeyse, yapılmış, kurulmuş, inşâ edilmiş olanın yorumu, takdîri ve yargılamasıdır. **ALLAH**, her iki hassanın biricik mâlikidir. Yarattıklarının kuvvesi -sûreti ve ona eklenecek maddenin çeşidi, niteliği ile niceliği ve dahî *Eflâtun*'un deyimiyle *ideası*- kendisinde saklı -hafif bulunduğundan, **O**, her şeyin anlamı ile manâsına ezelden ebede müdriktir -tekâmüle dayanmayan, demek ki, mutlak idrâk ile şuur (bilinç) **O**ndadır. Yalnızca hâlihazır varolan evren (kâinat) değil, olmuş, olan ve olacak bilcümle âlemler **ALLAH**da anlamlıdır. **O**, anlamlandırma yetisini (*Fr* *capacité*), varolan fizik evrende, bilebildiğimizce, bir tek insana bahşetmiştir -bkz: **Hicr**(15)/26; **İsrâ**(17)/85 ile 86.

Değerlendirmeye gelince: Madem yaratıcı Odur, yarattıklarının anlamını **O**, içkince bilir -bu bağlamda 'anlam', 'mana' olur-, o hâlde **ALLAH**ın değerlendirme yapmağa ihtiyâcı yoktur. Bunun istisnâsı insanla ilgilidir. Zirâ -Melekût âleminin sâkinleri hâric- sınırlı ölçüde, **HÛRLÛK**le şereflendirilerek yaratılmış olan, bir tek, insandır. Onun ne duyduğunu, hangi duygulara kapıldığını, ne yapıp ettiğini yaratıldığı ândan itbâren **RABBİ** tarafından bilinmekle birlikte, **ALLAH**, ayrıca, insanın duyuşunu, düşünüşünü, hâl ile hareketlerini mütemâdiyen gözleyip değerlendirir -'De: Herkes kendisine has ~kendi kâbiliyetine uygun~ tarzda eyler; en doğru yolda olanları ~yolu seçenleri~ en iyi bilen **RABBİ**dir ~**İsrâ**(17)/84.

8. Tarihin Zemini: Akıl

Şu durumda tabî ki, **ALLAH**ın ölçüsünde olmamakla birlikte - çünkü insan, yaratamaz, sâdece inşâ edebilir-, anlamlandırma ile değerlendirme hasletlerini kişi, **RABB**inden doğrudan doğruya almıştır. Başka bir anlatışla, bunları o, beşerliğinden -dirim cihetinden evrim yoluyla- tevârûs etmemiştir. Bu cümleden olmak üzere, **ALLAH**, yeryüzündeki halifelğine *insanı* tayîn etmiştir. -Bkz: **Bakara**(2)/30 ile **An'âm**(6)/165¹. Bunu da **ALLAH**, **Kendi Ruhundan** kişinin beşer bedenine 'üfleme' sûretiyle izhâr buyurmuştur. Bundan dolayı da, Alman mistiki ile din filozofu Johannes -Meister (Usta)- *Eckhart*'a göre, **Ruhun** insandaki tecellisi demek olan *Aklın*, öteki bütün şeylerin tersine, yaratılmamış olup **ALLAH**ın **Kendisini Özünden** izhâr edişi olduğunu ileri sürmüştür.

Gücünü *Akıldan* alan zihin, dünyayı değerlendirir. Böylelikle bütün yaratıklar için 'değerden-bağımsız' olan dünya ile doğa, insanda 'değer' kazanır. Her 'değerlendirme' işlemi, *Aklın* isterlerine uyararak, bir sıradüzeni derpiş eder. Bu düzenin üç basamağı, 'ben', 'ben-benzeri-olan-biz'; 'ben-benzeri-olmayan-dünya-doğa'.

'Ben' ile 'ben-benzeri' alanları arasında aslında önemli ölçüde kesişirler. Aralarındaki ayırım çizgisini çekmek zordur. İkisi, olanın tesbiti şeklinde tecelli eden 'değerlendirme'nin aşılıp dar anlamda *kültür* diye nitelediğimiz kurma, inşâ etme mahalinde yer alır. Bu bakımdan 'ben'i 'ben-benzeri -yânî, 'biz'- şartlarının bağlamından koparan Freudcu psikolojinin -psikoanalizin- yarılışına burada işâret etmeden geçemeyeceğiz.

Aslında bir değerlendirme-anlamlandırma bağlamı olması bakımından, gerek 'ben' gerekse 'biz' sahalarında, insan-toplum-kültür âleminin esası *tarihtir*. Hem bireysel, hem toplumsal kimlik, tarih temeli üstünde inşâ olunur. Kimlik inşâ olduğuna göre, ortada anlamlandırma dediğimiz bir olay söz konusudur. Bu anlamlandırma işinin en geniş ve derin tezâhürü, kültürün inşâsıdır.

Öz 'ben'im'in inşâsı sırasında mensûbu bulunduğum değişik toplum katmanlarının kendilerine mahsus tarihlerinin ağır baskısını her dem duyularım. Bu duyumlama, insan-toplum-kültür çerçevesinde yer alan olaylardan ibâret değildir. Bahsolunan çerçevenin dışındaki fizik dünya doğayı dahî yine kültürümüzün, dolayısıyla da tarihimizin gözlük camlarından seyrederek değerlendiriyor ve *toplum-kültür* tarihinden ayırdetmek maksadıyla buna *doğa tarihi* diyoruz. Gerçi Laikcilik-Positivcilik-

1. **Kur'ân** meâlleri için bkz:

"**KUR'ÂN**-ı **KERİM**in Türkçe meâl-i Âlisi", Ömer Nasuhî *Bilmen*, Akçağ, Ankara, 1994.

QUR'ÂN, translated and explained by Muhammad *Asad*, Dâr al-Andalus-Gibraltar, 1980.

"The Meaning of the Holy **QUR'ÂN**", *Abdullah Yusuf Ali*, Amana, Brentwood, Maryland, 1989.

Nesnelcilik dünya tasavvuru, giderek ideolojisi, *dünya-doğanın, toplumlaştırılması-kültürleştirilmesine* şiddetle karşı çıkmıştır. Kısaca *evrim* ıstılâhıyla dile getirdiğimiz ‘değerden bağımsız’ bir *dünya-doğanın*, ancak tahlil olunarak incelenebileceği öne sürüledurulmuştur. Ne var ki, adı üstünde, bu, bir dünya tasavvuru yahut ideoloji olduğuna göre, kendisi de, açıkcası, başlıbaşına bir değerlendirme biçimidir. Demek ki doğanın ‘değerden bağımsız’ olduğu savının kendisi bile bir değerlendirme ifâdesidir. Şu durumda, doğa araştırmalarında ele alınan konunun yahut nesnenin ‘değerden bağımsız’ olduğu fikri, bizzât bir değerlendiriştir. Nihâyet, araştırmalardan elde edilen verilerin ‘yorum’lanması, ‘değer’lendirme değilse, nedir?

Tarih, belli bir bireyin yahut toplumun, kendi geçmişinden bulunduğu hâlihazır âna değin kotarabildiği, metafizik bir söyleyişle, bilincine varabildiği tüm müktesebât, birikim demek olduğu gibi; bu birikimin üstünde düşünerek onda yer alan olayları, süreçler ile varolanları neden-etki bağları çerçevesinde yeniden değerlendirme işini de dile getiren ıstılâhtır. Anlaşılacağı üzere, ikinci anlamıyla ‘tarih’, bir bilimin adıdır.

Birinci anlamıyla *tarihin*, her zaman ister birey, ister toplum biçiminde olsun, bütün insanlar için geçerli olduğunu yaşanmış örnekleriyle ilk defa akıcı bir usupla tasvir eden Halikarnasos’lu (Bodrum) *Herodostur* (484-425). Sanıldığı gibi tersine, o, bir vaka olarak *tarihi* ilk keşfeden değildir. Öncelikle medeniyet seviyesine erişmiş kültürler, öteden beri tarih bilincine sâhib olmuşlardır. Hattâ medeniyet aşamasına ulaşmamış kültürlerde de *geçmişten* gelen birikimler yaşanır. *Geçmiştekiler* ile *şimdi* yaşananlar arasında dikkate değer bir kırılma, bir fark yoksa, iki zaman kesiti arasında belirgin bir ayırım çizgisi çekilemez. Bu durumda, yüzeye yansımış bir tarih bilincinden bahis açılmamakla birlikte, yine de *geçmişe* ilişkin belli belirsiz bir ‘farkındalık’tan söz etmek yanlış olmaz. Demekki, değişik derecelerde olmakla birlikte, *tarih*, her toplumda bir biçimde algılanır.

Kendi medeniyetlerinin saçtığı parlak ışık karşısında körleşip başireti bağlanmış, Yeniçağ Batı Avrupalı bir bölük önyargılı, kibirli filozof ile bunların kör topal yamaklarının tersine, onlardan iki bin kûsûr yıl önce yaşamış koca Herodotos, tümüyle *tarihten* yoksun toplumdan söz edilemeyeceği gerçekliğini görüp kendisinden sonrakilere bildirmiştir.

Herodotos, bir vaka olarak *tarihi* bütün değişik vecheleriyle, çeşitli toplumları tanıyıp incelemek sûretiyle tesbit etmenin yanında, bunu soyutlayarak salt bir kavram olarak da irdelemiştir. Böylelikle bir nevi *tarih sistematığının* zeminini hazırlamıştır.

Gelenek ile görenekleri, örf ile âdetleri ve içerisinde buldukları iklim, coğrafya ile topoğrafya şartları çerçevesinde farklı toplumlara

mensûp bireylerin birbirlerine savaş ile barış dönemlerinde nasıl davrandıklarını Herodotos bize karşılaştırmalı ve tasvirici tarzda *hikâye* etmiştir. Nitekim, Almandada -Geschichte- yahut Felemenkcede -geschiedenis- gördüğümüz gibi, *tarih*, kimi dillerde *hikâye* anlamına gelir. Ama *bilim* şeklinde 'tarih'in belirlendiği Yunancada, *Historia*, 'araştırma', 'malûmat' anlamlarını içermektedir. '*Historia*', 'soruşturmak' demek olan *historein* masdarının isim hâlidir. İşte, genelde *bilimi* -επιστήμη- tarif edip onun aksiyomatığı ile sistematığını ilk kez belirleyen *Aristoteles* (384-322), *Historiayı* belli toplum-kültür bağlamında olup bitmiş yahut gelip geçmiş olaylar ile kişilerin neden-etki bağlantıları dikkate alınarak araştırılması biçiminde anlayıp açıklamıştır. *Tarihi Herodotos* anlamında klasik Türkçede *vakanüvislik* -'vakaların kayda geçirilmesi sanatı', 'vaka yazıcılığı'-, *Aristoteles*inkisindeyse, tarifi ile sistematığı felsefede yapılan *bilim* olarak anlıyoruz. Daha *Aristoteles*, *bilim* olmakla birlikte, *tarihin*, *doğa bilimler*inden farklı bir *aksiyomatik* ile *sistematığe* mâlik olduğu gerçekliğine parmak basmıştır. Bilim midir yoksa zanaat mı olduğu sorusu bilim felsefesinde henüz tatmin edici ölçülerde cevaplandırılmamış olan *iktisâdî* bir yana bırakırsak, insan-toplum-kültür âleminin kendisini doğrudan doğruya ele alan uğraşılardan -*klasik mekânîğin* teşkil ettiği- *bilim ülküsüne* en ziyâdesiyle yaklaşan *tarihtir*. Doğa bilimlerinin tersine, bilim olarak tarih, her ne denli konusunun bağlam çerçevesinde kendisi inşâ etmek mecburiyetindeyse de, sonuçta, araştırılan konu ile araştırıcısı arasında zamanca² fasılanın bulunması, öznel duygu bağlarının kurulmasını bir nebze önler. Bahsolunan fasıla genişlediği ölçüde bu bağın oluşma ihtimâli de azalır. Bu sebeple, bilimin nesnellik şartına en fazla yaklaşan 'tarih' kesimi, onun *tarihöncesi* (Fr préhistoire) yahud *ön-tarih* (protohistoire) kalıntıları üstüne girişilen araştırmalar alanıdır.

Devlet ülküsünde birleşmiş toplum demek olan milletin kimliği en seçik hâliyle ona ait topyekûn birikim üstüne girişilmiş sistematik çalış-

2. Haddızâtında, medeniyetimizin klasik kaynak dili Arapçada *tarih* sözü *zaman* veya *vakit* anlamına gelir. Başka bir deyişle, *zaman* veya *vakit*le anlamdaştır.

Leiden'de (*Felemenk*) yayımlanan "*İslâm Ansiklopedis*"nin 1979 Türkçe baskısında (M.Eğ.B., İstanbul) *tarih* sözünün, ortak Sâmî v~r~h köküne dayandığı bildirilmektedir. İbrancada 'ay' anlamına gelen *Yerah* da aynı kökten türemiş. Buna göre, 'ay' ile 'tarih' bir kökten çıkıp benzer anlam taşımıştır. Bahse konu anlam, bir taraftan "bir hâdisenin yahut tarihî vakının vâdesinin tayin ve tesbiti", öte yandan da "bunun vukûu ânını, zaman devresini ifâde etmek üzere gelişmiştir" (11.cilt, 777.s).

"*Biraz Yakın Tarih, Biraz Uzak Hurâfe*" (Kitabevi, İstanbul, 1998) başlıklı kitabının 63. sayfasında İsmail Kara bey bizlere, *Şemseddîn Sâmî* beyin anıtlık "*Kâmûs-ı Türki*"sinden (İkdâm matbaası, İstanbul 1899) hareketle, '*esâtir*' sözünün, 'nizâmsız kelâm' (saçma) manâsına geldiğini söylüyor. "Nitekim" diyor, "zamanımızda da *tarih-i kadîm*, hattâ *tarih* kelimelerini, 'vâhî, boş şeyler' manâsında kullananlar vardır. 'O, tarihe karışmıştır', 'bu artık tarih olmuş' denildiğinde, 'yalan olmuş, sâde lafta kalmış' yahud 'adi, nâmî pâyîdâr olmuş, iştihâr etmiş' manâlarından her biri kasdedilir..."

Arapca aslında 'soyacağı', 'soykütüğü' anlamına gelen 'şecere', *İslâm*leşmiş dillerden Malaycada 'tarih'e karşılıktır.

malar anlamında tarih felsefesinin kurulmasıyla çıkarılabilir. Şu durumda tarih felsefesi, belli bir toplumun, milletin, kültür yahut medeniyetin kimlik çetelesidir. Nasıl kültürlerin oluşturabilecekleri en üst basamak *medeniyet* ise, medeniyetlerin dahî ulaşabileceği en yüksek aşama *felsefleşmiş medeniyet* safhasıdır. Nitekim bellibaşlı felsefleşmiş medeniyetler ile kültürlerin kimlik çetelerini çıkarmış filozofları olmuştur. Bunu *Eskiçağ Ege* medeniyetine *Herodotos* ile *Aristoteles*; *Ortaçağ Hıristiyan* medeniyetine *Azîz Augustinus* ile *Akinolu Thomas*; *İslâm* medeniyetine *Gazalî* ile *İbn Haldun*; *Yeniçağ* dindışı Batı Avrupa medeniyetine *Galileo Galilei* ile *Isaac Newton*; *Yeniçağın İtalyan* kültürüne *Niccolo Machiavelli*, *Fransız* kültürüne *René Descartes*, *Jean-Jacques Rousseau* ile *François Marie Voltaire*, *İngiliz* kültürüne *William Shakespeare*, *Thomas Hobbes*, *John Locke* ile *David Hume*, *Alman* kültürüne *Martin Luther*, *Immanuel Kant*, *Johann Wolfgang von Goethe* ile *Georg Wilhelm Friedrich Hegel*; *Çağdaş cihânsûmûl İngiliz-Yahudî* medeniyetine de *Adam Smith*, *Charles Darwin* ile *Karl Heinrich Marx* yapmışlardır.

Sonuç olarak toparlarsak; gerek birey gerekse toplum düzleminde 'insan-oluş'unu sağlayan, demekki 'kişiliğ'ini kuran insanın zihninde açık yahut bulanık bütün baştan geçmiş olanların çetelesinin çıkarılması demek olan *tarih*, aşağıda dökümünü sunulan konuları anlamca kapsamaktadır:

~ Kişiler ile toplumlarda bilinçlenilerek -yânî, 'öz bilgisi'ne erişilerek- 'kimliğ'in oluşturulması;

~ özellikle toplumun maşerî hâfızasında yer etmiş -gelenekleşmiş örf ile âdetler, esâtürler, kıtlıklar, felâketler, tabîî âfetler, dinî-tasavvufî yaşantılar, iktidar kavgaları, iktisâdî bolluk yahut sıkıntılar, zafer destanları yahut bozgun üstüne ağıtlar, sefer yahut ricatlar, aşk maceraları ile hikâyeleri, yurtlanma efsâneleri cinsinden- yaşanmışlıklar, ya oldukları zaman ya da olup bittikten sonra kuyumcu titizliği ve dikkatiyle ayıklanarak kayda geçirilmeleri: *Tarihçiliğin* esasını oluşturan *vakâüvislik*;

~ belli bir toplumda, kültürde, medeniyette yahut medeniyetler câmiasında maşerî hâfızaya nakşolmuş yaşanmış cümle olayları elden geldiğince dikkate alarak bunların, nasıl, neden ve hattâ niçin cereyân etmiş olabileceklerini sorgulayıp bilim aklının gerektirdiği nedensellik ile nesnellik ilkelerine uygun tarzda ya düzayak hikâye ederek ya da karşılaştırmalı biçimde izâh edebilecek açıklama örneklerini geliştirip önermek: *Tarih bilimi*;

~ ve nihâyet *tarih felsefesi*: Bu da, yine, iki bölüme ayrılır: *Tarih biliminin felsefesi* ile *tarih metafiziği*.

Nasıl, tarih biliminin ilk şaşmaz örneğini Herodotos'ta buluyorsak, bunun felsefesini de ilk yapan Aristoteles olup Yeniçağda adını koyan da -*Philosophie de la Histoire- Voltaire*dir. Tabii, gerek Aristoteles'te gerekse Voltaire'de tarih biliminin felsefesi, tarih metafiziğinden besbelirgin çizgilerle ayrılmış değildir. Yine de, bugün tarih biliminin felsefesi tâbiri altında tanıdığımız çalışma-inceleme alanına ilkin öncelikle Aristoteles'te rastgeliyoruz. Ama asıl oluşup olgunlaşması Wilhelm *Dilthey*ladır (1833-1911).

Tarih metafiziğine gelince; onun da ilk dikkate şâyân simâsı Giambattista *Vico*'dur (1668-1744). Bunun doruğunaysa, Hegel ile daha küçük ölçekte Johann Gottlieb *Fichte*'nin (1762-1814) çalışmalarında ulaşılır. Ancak, asıl kayda değer hamle çağımızın önde gelen filozoflarından José *Ortega y Gasset*'le (1883-1955) vukû bulmuştur: Tarih, insan-toplum-kültür gerçekliğinin dışında, ondan ayrı mütâlea edilemez. Tam tersine, insan-toplum-kültür, 'tarih ocağı'nda pişer. Her insan-toplum-kültür gerçekliği, 'piştiği' 'tarih ocağı'na göre 'bakış açısı' (Fr: *perspectif*) kazanır. -bkz: José *Ortega y Gasset*: "*Estructura de la Vida, Sustancia de la Historia*", 23.s, "*En Torno a Galileo*"da; Espasa Calpa, Madrid, 1965.

Böylelikle her insan-toplum-kültür, öz tarihinden ötürü kendisine has bir gerçeklik 'reng'ine bürünür. Buradan hareketle, 'insan-tarih-toplum-kültür' bütünlüğünden bahsetmek lâzım. Her tarih biriciktir; bu yüzden, hiçbir 'insan-tarih-toplum-kültür' gerçekliğini başka birinin bakış açısından açıklamaya imkân yoktur. Ancak, bunların arasından benzerliklerin, ortaklıklar ile etkileşmelerin olmadığı anlamını çıkarmak da doğru değildir. Tarihçiliğin, ama özellikle de -gerek tarih biliminin felsefesi gerekse tarih metafiziği anlamlarında- tarih felsefeciliğinin zorluğu, 'insan-tarih-toplum-kültür'lerin özgün gerçekliklerinin üstünde ve onları da kapsayan evrensel yahud insanşumûl değerler ağı var mı; varsa, cüzî birimlerin, bahsi geçen tümel (evrensel) değerler varlığı içerisindeki konumları, önemleri ile ilişkileri nelerdir, sorularında odaklaşmaktadır.